

HỒI 506

Đương Nhai Hiến Lễ

Sư Phi Huyền đứng bên cửa sổ, ánh tà dương chiếu vào khiến nàng giống như một pho tượng không có tỳ vết, chỉ có bốn chữ “siêu phẩm thoát tục” mới họa may hình dung được phần nào vẻ đẹp tựa thiên tiên ấy. Từ Tử Lăng đến bên nàng, tâm thần không khỏi bị những đường nét tuyệt trần của tạo hóa trên gương mặt nàng hấp dẫn, đôi mắt đẹp của nàng đang chăm chú dõi theo đôi bướm đang hoan hỉ vờn nhau ngoài hoa viên, cơ hồ hoàn toàn không biết gã đã đến bên cạnh mình.

Nàng vẫn mặc nam trang, mặt trắng như bạch ngọc, tràn trề sức sống thanh xuân.

Chỉ cần nàng đến đâu, nơi đó đều trở thành tiên cảnh.

Từ Tử Lăng thầm trách mình không nên quấy rầy sự thanh tịnh của nàng, nhưng lại kèm không được hỏi: “Tiểu thư có ngộ ra được diệu đề và đạo lý gì từ đôi bướm đó không?”

Sư Phi Huyền bình thản đáp: “Huynh muốn nghe đáp án nào? Thật hay giả?”

Từ Tử Lăng mỉm cười: “Cả hai ta đều muốn nghe chết đi được, lại càng hy vọng tiểu thư có thể chỉ giáo tại sao đáp án cũng phân ra thật với giả nữa?”

Đôi mắt đẹp mê hồn của Sư Phi Huyền ẩn hiện lên những tia dị quang cao thâm mịt mịt, ung dung nói: “Thật ra là ta chưa bao giờ thử tìm hiểu diệu đề gì từ đôi bướm kia, bởi vì bản thân sự tồn tại của chúng đã là một điều chí lý rồi.”

Từ Tử Lăng dõi mắt nhìn theo đôi bướm đang bay lượn giữa khóm hoa, khẽ gật đầu: “Ta hiểu ý của tiểu thư, khi ta không còn thành kiến nữa, bao nhiêu ý niệm đều gạt ra khỏi đầu óc, tâm vô tạp niệm nhìn chăm chú vào đôi bướm, trong lòng đích thực là có một cảm giác vô cùng kỳ dị, tựa như nắm bắt được một điều gì đó huyền diệu chí lý vô cùng vậy. Thế còn đáp án giả?”

Sư Phi Huyền bình tĩnh dịu dàng nói: “Tử Lăng huynh đúng là người rất có huệ căn, hèn gì lại có thể kiềm tu sở trường cả hai nhà Phật Đạo. Còn đáp án giả, xin thứ cho Phi Huyền chưa thể nói ngay được. Tử Lăng huynh đến đây tìm Phi Huyền, chắc là có tin tốt lành

gì báo cho Phi Huyền phải không! Từ Tử Lăng bật cười: "Tiểu đệ sớm nên đầu hàng chịu thua, là ta đến đây xin tiểu thư chỉ điểm cho mới đúng."

Sư Phi Huyền khẽ thở dài: "Tử Lăng huynh có biết tại sao Phi Huyền cảm thấy Chu Lão Thán có vấn đề không?"

Từ Tử Lăng nói: "Thứ trực giác thần bí như linh cơ nhất động này lẽ nào cũng có thể điều khiển được sao?"

Sư Phi Huyền đáp, tựa như đó là một chuyện hết sức bình thường: "Đó chính là cảnh giới kiếm tâm thông minh."

Từ Tử Lăng giật mình: "Sư tiểu thư đã đạt đến cảnh giới tối cao của Từ Hàng Kiếm Điển rồi sao?"

Sư Phi Huyền cuối cùng cũng thu hồi ánh mắt đang nhìn ra cửa sổ, đôi mỹ mục hướng về phía Từ Tử Lăng, nửa gương mặt chìm đắm trong bóng tối nơi ánh tà dương không chiếu đến, sáng tối đối lập, làm gương mặt vốn đã mỹ lệ của nàng càng tăng thêm một vẻ thần bí không thể tả được bằng lời, làn môi thom khê mấp máy dịu dàng nói: "Kiếm tâm thông minh của Phi Huyền có một sơ hở, sơ hở đó chính là Từ Tử Lăng huynh đó!"

Song mục Từ Tử Lăng sáng rực thần quang, chăm chú nhìn thẳng vào mắt Sư Phi Huyền, chậm rãi nói từng chữ một: "Tiểu thư chịu nói thật lòng, Từ Tử Lăng thật vừa vinh hạnh lại vừa cảm kích, chẳng trách tiểu thư lại nói xưa nay ái tình khó qua. Có phải lần dự tập ái tình này ta đã miễn cưỡng quá quan chăng? Nếu có thể bù đắp được sơ hở cho tiểu thư, tiểu đệ sẽ gấn hết sức mình."

Sư Phi Huyền mỉm cười: "Con người của huynh rất ít khi khiêm nhường như vậy. Con người huynh vốn là kẻ rất kiêu ngạo, cũng may là là kiểu kiêu ngạo của bậc mây ngàn hạc nội."

Từ Tử Lăng cười khổ: "Té ra xưa nay không ai nghĩ ta khiêm nhường cả, mà tệ nhất là cả ta cũng không biết tự phản tỉnh lại nữa."

Sư Phi Huyền mỉm cười: "Hình như huynh có nhiều thời gian lắm thì phải, mặt trời xuống núi rồi kìa! Còn một chuyện muốn nói cho huynh biết, chính Phi Huyền đã nhờ Thánh Quang đại sư kể cho huynh nghe câu chuyện đạ cà mà tưởng đạ cóc đó."

oOo

Tiếng keng keng vang lên không ngớt bên tai.

Hai thanh đao được rời vỏ, tựa như hai tia chớp giao kích giữa trời, hoàn toàn không câu nệ chiều thức, lấy nhanh đánh nhanh, đao đi đao đến tựa như hai người đang tỷ thí khí lực và tốc độ, người công ta thủ, ta thủ người công, cảnh tượng kịch liệt, làm ai nấy đều nín thở, đám khách quan chiến đứng xung quanh vốn đang xì xào râm ran, đột nhiên im bật, xa xa vang lên tiếng ngựa hí người kêu vắng vắng.

Chỉ có hạng cao thủ đứng trên cao nhìn xuống như Đỗ Hưng, Hứa Khai Sơn mới nhận ra đao pháp của họ đã đạt đến cảnh giới vô chiều thắng hữu chiều, hóa phức tạp thành đơn giản, liền lạc như mây trôi nước chảy, cả hai bên đều ngang tài ngang sức, sau khi công đối phương một đao thì phải đỡ lại của đối phương một đao, không người nào có bản lĩnh liên tiếp công ra hai đao, mỗi đao đều là lấy mạng đổi mạng, hung hiểm đến kịch liệt làm người xem đều nổi da gà, lòng bàn tay toát dầm mồ hôi.

“Keng!”

Hai thanh đao đột nhiên dính chặt vào nhau, Khấu Trọng cười ha hả: “Hảo đao pháp, chẳng trách nào Khả huynh có thể đánh khắp Trường An không địch thủ.”

Khả Đạt Chí cười ngạo mạn: “Một ngày chưa thể đánh bại được Thiệu soái, tại hạ nào dám tự khoác lác là vô địch thủ chứ.”

Hai người đồng thời phát ra khí kinh, bùng một tiếng, cùng lúc thối lui ra sau một bước.

Tĩnh Trung Nguyệt trong tay Khấu Trọng sáng rực ánh vàng, mũi đao chỉ về phía Khả Đạt Chí, đấu chí ngùn ngụt dâng lên trong lòng, thầm nhủ Cuồng Sa đao pháp của kẻ này thật lợi hại, nếu không nhân dịp này trừ khử y, ngày sau chắc sẽ trở thành hậu hoạn.

Đúng lúc này, chợt nghe một nữ tử quát lên lạnh lạnh: “Còn chưa ngừng tay cho ta!”

Khả Đạt Chí cũng đang phấn khích, triển khai thủ thế, không chịu dừng lại.

Vừa rồi cả hai triển khai tấn công mãnh liệt, thực chất chỉ để thăm dò hư thực của đối phương, giờ song phương mới thực sự tỷ đấu ý chí, tâm pháp, chiến thật và cả tài trí nữa.

Đúng vào khoảnh khắc hai người chuẩn bị lao vào nhau lần nữa, thì đột nhiên tiếng quát vọng tới, Khả Đạt Chí gượng gạo cười khổ, Khấu Trọng cũng thoáng giật mình nhìn qua. Thiệu nữ ấy không trang điểm, giản dị tự nhiên nhưng lại đẹp đến độ khiến người ta phải nín thở; nàng vận một chiếc áo khoác rộng thùng thình có cả áo bào bên ngoài, ngọc dung ẩn

sau cổ áo dựng cao, không những không làm giảm đi sức hấp dẫn mà còn tăng thêm một vẻ thần bí lạ kỳ.

Đi bên cạnh nàng là một nữ võ sĩ trẻ tuổi người Mạt Hạt, hông đeo trường kiếm, cao lớn như Khả Đạt Chí và Khấu Trọng, đặc sắc nhất là mái tóc của nàng tết thành hai bím rồi cuộn thành nửa hình tròn vòng ra phía sau gáy, thả dọc theo cột sống, tuy không xinh đẹp bằng Thượng Tú Phương đứng cạnh, nhưng lại có một hoạt bát lạnh lợi, tràn trề sức sống, cũng vô cùng hấp dẫn

Khuôn mặt nàng hơi dài một chút, nhưng rất phù hợp với thân hình đầy đặn, thêm nữa đôi mắt linh động, vừa to vừa tròn đã xóa nhòa khuyết điểm đó đi giúp nàng.

Có điều lúc này đôi mắt đẹp ấy đang nhìn Khấu Trọng đầy địch ý, lại ẩn ước pha chút hiếu kỳ.

“Keng!”

Khấu Trọng và Khả Đạt Chí đều không tình nguyện, nhưng vẫn tra đao vào vỏ.

Người trên đường đều lần lượt đoán ra người mới lên tiếng là Thượng Tú Phương, lập tức xôn xao ồn ào bàn tán.

Thượng Tú Phương nhú mày, vẫn còn chưa hết tức giận nói: “Ngoài cách dùng võ công giải quyết vấn đề, các người không còn cách nào khác sao?”

Nữ võ sĩ phất tay ra hiệu, một chiếc xe ngựa sang trọng từ từ tiến tới.

Khấu Trọng cũng không ngờ lại gặp Thượng Tú Phương trong tình huống này, thậm chí cảm thấy mỹ nữ này không phải là hoàn toàn không có hảo cảm với Khả Đạt Chí, vậy nên mới mắng cả hai một lúc, trong lòng lập tức dâng lên một cảm giác khó tả.

Khả Đạt Chí ho khan một tiếng, lúng túng nhìn Khấu Trọng rồi nói: “Ta và Thiệu soái chỉ độ vài chiêu đùa vui, không phải là thật.”

Lần đầu tiên Khấu Trọng có cảm giác hân thưởng với Khả Đạt Chí, vì y hoàn toàn có thể đẩy tội tình khiêu chiến này lên đầu gã để chối bỏ mọi trách nhiệm, bèn không khỏi đỏ mặt quay sang Thượng Tú Phương chấp tay cúi người nói: “Là ta không đúng, làm kinh động đến Tú Phương tiểu thư, xin thứ tội!”

Xe ngựa đến bên cạnh, nữ võ sĩ liền thay nàng mở cửa xe, Thượng Tú Phương bỏ nón che mặt, mái tóc dài mềm mại tựa như dòng suối trong u cốc, phủ trên bờ vai, nàng vừa mỉm

cười, hàng trăm con người đều như nín thở, giọng nói dịu dàng động lòng người cất lên: "Tha cho hai người đấy, tối mai gặp lại!"

Khấu Trọng bị một chiêu hiển lộ tuyệt thế phương dung của nàng làm cho ngẩn ngơ thần thờ, xuýt chút nữa thì thần hồn xuất khiếu, đang định bước đến nói với nàng thêm vài câu, thì chợt có tiếng gọi: "Tú Phương tiểu thư xin ngừng bước!"

Thượng Tú Phương toan bước lên xe, nghe thấy liền quay đầu lại.

Một người vệt đám đông bước ra, tay cầm một cái hộp sắt, cung kính đi về phía nàng.

Khả Đạt Chí và một đám võ sĩ Đột Quyết đồng thanh quát y dừng lại, ngăn người kia bên ngoài bức tường người.

Nữ võ sĩ Mạt Hạt cũng đến sát bên cạnh Thượng Tú Phương, ngấm ngấm giới bị.

Người này toàn thân toát ra tà khí, nhưng lại có một mị lực yếu dị vô song, chính là Liệt Hà, người đứng đầu trong Ngũ Minh Tử của Đại Minh Tôn giáo.

Liệt Hà đứng bên ngoài vòng vây của bọn Khả Đạt Chí kêu lớn: "Đừng hiểu lầm! Liệt Hà này là kẻ ái mộ trung thành của Tú Phương tiểu thư, đến đây chỉ để dâng lên Thần Kỳ Bí Phổ, kính mong Tú Phương tiểu thư vui vẻ nhận cho. Tại hạ là bằng hữu của Thiếu soái, Thiếu soái có thể đảm bảo tại hạ tuyệt đối không dám mạo phạm đến Tú Phương tiểu thư."

Thượng Tú Phương giật mình: "Thần kỳ bí phổ?"

Khấu Trọng đương nhiên không biết Thần kỳ bí phổ là cái quái gì, nhưng thấy nét mặt của Thượng Tú Phương thì cũng đoán được là của báu mà người mê nhạc đều nằm mơ cũng mong có được. Với thân phận và địa vị của Liệt Hà, quà kiến diện đương nhiên cũng không đến nỗi quá thậm tệ.

Tên tiểu tử này đúng là rất có nghề, theo đuổi mỹ nữ lại càng đặc tâm ứng thủ, mới bắt đầu đã gây ấn tượng sâu sắc trong lòng đối phương, lại còn kéo theo cả gã thượng đài nữa, đoạn bèn cười khở nói: "Chắc Liệt huynh cũng không ngu xuẩn đến vậy đâu."

Khả Đạt Chí rõ ràng đã nghe tên Liệt Hà, biến sắc nói: "Thì ra là Liệt Hà của Hồi Hột, muốn tặng quà cho Tú Phương tiểu thư, cứ giao cho Khả Đạt Chí này là được."

Liệt Hà lộ vẻ ấm ức, nói với giọng nài nỉ: "Khả huynh có thể ân chuẩn cho tiểu đệ đích thân giao bí phổ lên cho Tú Phương tiểu thư, tiện thể giải thích thêm về bí phổ được không?"

Thượng Tú Phương nói: "Mời Liệt công tử đến đây!"

Khả Đạt Chí đành phải đáp ứng, đột nhiên, y cảm thấy mình và Khấu Trọng đều trở thành vai phụ, điểm xuyết cho sự xuất hiện của Liệt Hà.

Liệt Hà vui mừng ra mặt, rồi rụt rè bước tới trước mặt Thượng Tú Phương, chỉ còn khoảng năm bước thì ngừng lại, quỳ một chân xuống, giơ cái hộp lên quá đầu, lớn giọng nói: "Bí phổ dâng lên, mời Tú Phương tiểu thư nhận lấy."

Cả con đường im lặng đến có thể nghe được tiếng kim rơi, nhưng không ai lộ vẻ bức bối vì phải chờ đợi, giao thông trên đại lộ Chu Tước nhất thời tắc nghẽn, người người đều chen chúc lên phía trước để xem chuyện gì xảy ra tiếp theo.

Khấu Trọng không quên quay đầu nhìn Hứa Khai Sơn và Đỗ Hưng, đương nhiên đặc biệt để ý đến phản ứng của Hứa Khai Sơn đối với Liệt Hà, nhưng thấy hai người đều nhìn Thượng Tú Phương như muốn ăn tươi nuốt sống, hình như chẳng hề để ý gì đến Liệt Hà.

Võ sĩ Mạt Hạt thay Thượng Tú Phương nhận lấy hộp sắt, mở ra đưa trước mặt nàng.

Chỉ có Thượng Tú Phương và nữ võ sĩ đó mới biết trong hộp đó có thứ gì.

Bàn tay trắng buốt như ngọc của Thượng Tú Phương thò ra khỏi ống tay áo lớn, lật quyển bí phổ ra, mặt lộ ra vẻ mừng rỡ nói: "Đây là Quy Tử quyển, Liệt huynh lấy được từ đâu?"

Liệt Hà đứng dậy, cung kính đáp: "Bí phổ có cả thấy mười quyển, ngoài Quy Tử quyển còn có chiếc quyển khác là Cao Xương, Xa Sư, Hồi Hột, Đột Quyết, Thất Vi, Thổ Cốc Phồn, Đảng Hạng, Khiết Đan, Thiết Lặc, trong đó bao gồm các bài nhạc vũ của các nơi, do Nhạc Vũ Chi Thần Hô Cấp Nhi bỏ ra cả đời để sưu tập viết ra vào năm mươi năm trước. Có điều nhạc phổ và lời bình đều dùng phương pháp và văn tự của Quy Tử phổ nhạc để viết thành, may mà tại hạ đã đọc qua, chỉ cần tiểu thư không chê bỏ, tại hạ xin được giải thích tận tường."

Khấu Trọng thầm kêu lợi hại, Liệt Hà đã đánh trúng sở thích của Thượng Tú Phương, tuy chưa chắc có thể lấy được trái tim nàng, nhưng đúng là đã hoàn thành vọng tưởng tiếp cận người ngọc của y.

Quả nhiên Thượng Tú Phương quên bẵng mất Khấu Trọng, mừng rỡ nói: "Chúng ta lên xe nói chuyện."

Liệt Hà cả mừng, quay sang Khấu Trọng nói: "Lát nữa sẽ tìm Thiều soái uống rượu trò chuyện."

Khẩu Trọng thầm mắng trong lòng, tên tiểu tử này đã theo Thượng Tú Phương lên xe, nữ võ sĩ Mạt Hạt đương nhiên cũng theo sát bên cạnh.

Chiếc xe thông thả lăn bánh, bọn Khả Đạt Chí cũng lần lượt lên ngựa.

Khả Đạt Chí thúc ngựa đến bên cạnh Khẩu Trọng, đưa mắt nhìn Đỗ Hưng và Hứa Khai Sơn, giọng cười nói: "Sau này ta cũng sẽ mời Thiếu soái uống rượu trò chuyện." Rồi khẽ nói: "Bây giờ điều ta muốn nhất chính là một đao giết chết tên khốn kiếp Liệt Hà này."

Cả hai cùng bật cười ha hả, tiếng cười đượm vẻ chua chát và bất lực.

Chỉ lúc này thôi họ còn là hai kẻ tử địch, thế mà bây giờ lại chợt nảy sinh ra cảm giác đồng bệnh tương lân.

oOo

Từ Tử Lăng rời khỏi Thánh Quang tự, một bầy chim lướt qua đầu gã, nhằm hướng vắng tịch dương chỉ còn chút dư quang đang ngập dần sau chân trời bay tới, cảnh tượng làm gã tình cảm ẩn náu sâu tận trong thâm tâm gã xúc động trào dâng, nói vui cũng không phải vui, nhưng bảo u sầu buồn bã thì cũng không hoàn toàn đúng.

Gã hít sâu một hơi thanh khí, thầm kích động vì đã tiếp xúc với mặt ẩn giấu sâu trong lòng của Sư Phi Huyền, nhưng tâm cảnh vẫn tĩnh lặng như thường.

Lúc đối mặt với Sư Phi Huyền, mỗi một khắc đều hết sức "kinh tâm động phách", làm lòng gã rung động, gã lại càng không dám tưởng tượng mình đủ can đảm mạo phạm và đường đột giai nhân đến thế, nhưng cảm giác ấy thật sự khiến cho gã như say như mê, làm gã cảm nhận được ý nghĩa của cuộc sống.

Đồng thời trong thâm tâm gã cũng hiểu được, nếu không thể vượt qua tình yêu của nam nữ thế tục, gã sẽ vĩnh viễn không thể cùng Sư Phi Huyền đạt được mối liên hệ tinh thần như sữa hòa trong nước được.

Tựa như một người biết mình giẫm phải quả cà, còn người khác lại ngỡ rằng mình giẫm chết con ếch vậy.

Đang thầm thở dài thì chợt có người gọi gã: "Tù huynh!"

Từ Tử Lăng dừng bước ở đầu cầu, mỉm cười nói: "Điệp công tử, không ngờ lại gặp được huynh ở đây!"

Âm Hiến Hạc đến bên cạnh gã, lạnh lùng nói: "Hứa Khai Sơn ở đây, đương nhiên ta cũng phải đến."

Từ Tử Lăng ngược mắt nhìn y, họ Âm này vẫn lạnh lùng như vậy, cơ hồ như trên thế gian không còn thứ gì có thể khiến y động tâm nữa, kể cả Hứa Khai Sơn cũng vậy.

Gã bèn hỏi: "Âm huynh chuẩn bị thích sát Hứa Khai Sơn chẳng?"

Âm Hiến Hạc vẫn lạnh lùng không đáp, chỉ khe khẽ gật đầu.

Từ Tử Lăng thoáng động tâm nói: "Âm huynh có thể giúp tiểu đệ một chuyện, tạm hoãn việc hành thích lại không?"

Âm Hiến Hạc chau mày nói: "Từ huynh có việc gì dùng đến ta vậy?"

Từ Tử Lăng đáp: "Từ bây giờ Âm huynh có thể ngầm giám sát Hứa Khai Sơn, xem từ lúc này đến khi trời sáng, y làm những chuyện gì được chẳng?"

Âm Hiến Hạc ngưng mục nhìn gã hồi lâu, chậm chậm gật đầu nói: "Từ huynh bảo ta làm vậy, đương nhiên là có thâm ý."

Từ Tử Lăng mỉm cười: "Ta muốn biết hắn có phải người của Đại Minh Tôn giáo hay không."

Âm Hiến Hạc thoáng ngạc nhiên: "Đại Minh Tôn giáo? Các vị không phải đã nói Tao Nương Tử và thổ phỉ là do bọn chúng chỉ thị sao? Còn cần chứng thực gì nữa?"

Từ Tử Lăng nghiêm mặt: "Hy vọng Âm huynh cũng như bọn ta, trước khi có chứng cứ xác thật, không nên suy đoán bừa. Bởi vì chúng tôi nhận được tin, thổ phỉ có thể là người của Bái Tử Đình."

Âm Hiến Hạc lạc giọng: "Bái Tử Đình?"

Từ Tử Lăng nói: "Cho nên tiểu đệ mới mạo muội nhờ Âm huynh giúp đỡ."

Âm Hiến Hạc gật đầu: "Ta sẽ không phụ lòng trông đợi của Từ huynh."

Sau khi bàn cách liên lạc, Âm Hiến Hạc rời khỏi, lẫn vào ánh chiều tà.

- o O o -